

Arrest

nr. 249 735 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 JETTE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2019 werd ingediend door :

A., M. G. A. (R.R.: ...) nationaliteit: Irak geboren te Bagdad op (...)1973 adres: (...)

ook gekend als: A., M. J. A.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 08.09.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar diende op 09.11.2016 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2017 met een beslissing van niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.2018 met een beslissing van niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene na het afsluiten van deze asielprocedure naar Frankrijk trok waar hij op 27.03.2018 een asielaanvraag indiende waarop de Franse overheden aan België de overname van betrokkene vroegen. België was akkoord met deze overname maar op 28.10.2018 meldden de Franse overheden dat betrokkene is verdwenen. Betrokkene diende op 21.10.2018 zijn vierde asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 30.09.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste, acht maanden voor de tweede, bijna zes maanden voor de derde en elf maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de algemene situatie in Irak (met name de volledig rechtsonzeker toestand van het volledige land, de op religieus fundamentalisme gesteunde bedreigingen, de afpersing, corruptie en omkoping die dagelijkse praktijk zouden zijn in alle geledingen van de maatschappij en die een rustig en vreedzaam leven in Irak onmogelijk zouden maken, waar de rechten op verdediging op flagrante wijze geschonden zouden worden, waar de interreligieuze tegenstellingen en bijhorend fundamentalisme zouden blijven overheersen, waar er een staat zou heersen van algemene rechtsonzekerheid zelfs rechteloosheid en waar de individuele veiligheid niet verzekerd zou kunnen worden). Echter, deze verwijzing naar de toestand in Irak vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Uit de laatste beslissing van het CGVS dd. 07.10.2019 blijkt bovendien dat: “(...) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon (...). Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt

om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.09.2020. Verzoeker haalt hier ter ondersteuning van zijn aanvraag elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. In deze beslissing van het CGVS werd specifiek onderzoek gevoerd naar zijn vluchtrelaas en naar de invloed van de algemene (veiligheids)situatie in Irak op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat het CGVS heeft beoordeeld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Irak, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene (veiligheids)situatie in Irak bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich op een onbesproken en correcte wijze gedragen zou hebben tijdens zijn verblijf in België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij zich gedurende zijn vier jaar lange verblijf goed geïntegreerd zou hebben, dat hij bereid zou zijn zijn inburgering en integratie verder te zetten en te voltooien en verder te werken aan zijn kennis van de Nederlandse taal teneinde zich finaal in onze westerse maatschappij te assimileren) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980

En ce que, d'une part, la partie adverse déclare la demande irrecevable au motif que les raisons invoquées à l'appui de la demande d'autorisation de séjour ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Alors que les circonstances exceptionnelles ne sont pas définies par la loi du 15 décembre 1980.

De longue date, la jurisprudence du Conseil d'Etat a apporté une définition générale des circonstances exceptionnelles. Le Conseil du Contentieux des Etrangers reprend également de manière récurrente cette même définition. Ainsi, « les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure mais il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ; ...le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce »

En effet, est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour.

La jurisprudence précise également que : « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [à savoir ici l'article 9] et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s'ils s'y soumettaient »

Pareille demande « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité »

Il convient de rappeler qu'il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande

sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement, comme en l'espèce, qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil d'Etat ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis.

Il ressort des éléments évoqués en terme de requête et des pièces versées au dossier que Monsieur A, en fait, expliqué les éléments pouvant justifier une régularisation de son séjour au motif que ces éléments constituent des circonstances exceptionnelles.

Il a ainsi évoqué les éléments liés :

- à la longueur de son séjour (depuis 2015),
- les cours suivis,
- son intégration,
- sa volonté de travailler,
- le développement d'une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume,
- la situation en Irak,

L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles.

C'est donc bien à tort que la partie adverse reproche à Monsieur de ne pas avoir cherché à régulariser sa situation via la procédure diplomatique normale.

La décision querellée doit être annulée.

Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur A.;

Alors que le requérant a versé à son dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces justifiant la longueur de séjour, son intégration, sa volonté et sa capacité de travailler ;

La partie adverse, faisant fi de son pouvoir discrétionnaire, rejette tous les éléments ainsi avancés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération. La partie adverse considère seulement qu'ils ne peuvent être acceptés comme circonstances exceptionnelles.

La partie adverse a adopté une motivation stéréotypée qui pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour sur base de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980 ; le motif allégué par la partie adverse relève plus d'une position de principe déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande.

Votre Conseil a pu préciser à ce sujet « Le Conseil souligne toutefois que, lorsque la longueur de séjour s'est développée dans le cadre d'un séjour irrégulier, l'illégalité du séjour ne peut justifier en soi le rejet d'une demande de séjour sur base de l'article 9 bis de la Loi. En conséquence, le Conseil considère que la partie défenderesse a méconnu le large pouvoir d'appréciation dont elle bénéficie en la matière et dans le cadre duquel elle ne peut se limiter à dénier toute possibilité d'accorder un séjour sur la base de la longueur du séjour en raison d'un séjour irrégulier. »

La décision querellée n'est nullement motivée de façon adéquate et pertinente dès lors que la partie adverse ne s'explique pas sur la raison pour laquelle la longueur de séjour invoquée par Monsieur A. ne put être retenu comme élément justifiant une régularisation de son séjour.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs.

Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise et le caractère adéquat d'une motivation

formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Cela n'est manifestement pas le cas en l'espèce. »

En l'espèce, le rapport raisonnable fait défaut et la décision n'est nullement motivée comme il se doit ; la partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières du requérant.

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles.

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis >>

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. >>

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision ; que, grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi.

Le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres au requérant et notamment cette longueur de séjour. L'autorité n'a donc pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

La partie adverse a seulement retenu les éléments défavorables à Monsieur et n'a pas, au contraire, tenu compte de l'ensemble des éléments ; il y a violation du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

La décision querellée doit dès lors être annulée."

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Monsieur A. ;

En l'espèce, la partie adverse en rendant la décision litigieuse fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Monsieur ; elle n'examine même pas la portée de sa décision au regard de l'article 8 de la CEDH.

L'Office des Etrangers, en rendant sa décision litigieuse, n'a pas manifesté le souci d'assurer un juste équilibre entre les intérêts en jeu.

Il convient de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme considère l'interdiction de la torture et des traitements inhumains et dégradants, c'est-à-dire le droit à l'intégrité physique et psychologique, comme « l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe ». De plus, étant repris dans des instruments conventionnels de protection universels comme régionaux, le droit de ne pas subir des traitements contraires à la dignité de l'homme constitue un attribut inaliénable de la personne. Il s'agit d'une des rares normes impératives du droit international des droits de l'homme.

Or, la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur A. dans le respect de son intégrité physique et psychologique.

La situation en Irak est telle que Monsieur ne peut y retourner sans risque qu'il ne soit porté gravement atteinte à sa vie, à son intégrité physique.

Monsieur a été contraint de fuir l'Irak car persécuté par les milices et aussi persécuté en raison de son origine confessionnelle, sunnite.

Même si ces éléments ont été examinés par le Commissariat Général, il n'en demeure pas moins qu'ils peuvent aussi constituer des circonstances exceptionnelles ; les deux procédures répondant à des logiques distinctes.

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen.

Il convient par conséquent de l'annuler."

2.3 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest in de mate dat op het bestuur de verplichting rust om zijn beslissingen te motiveren.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Ingevolge artikel 51, lid 1 van het Handvest zijn de bepalingen en de beginselen van het Unierecht gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

In casu rijst bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het middel is gericht tegen de bestreden beslissing, dit is een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen jurisdictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). De hoorplicht is aldus niet van

toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag de gelegenheid gehad om zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

In casu kan verzoeker dus niet dienstig de schending van het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij gebruik makend van zijn discretionaire bevoegdheid alle aangebrachte elementen verwerpt zonder uit te leggen waarom deze niet in aanmerking genomen kunnen worden. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde telkens uiteenzet waarom een element dat verzoeker heeft aangehaald niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker schetst op uitgebreide wijze het theoretisch kader rond het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn aanvraag de elementen heeft uiteengezet die een regularisatie rechtvaardigen. Hij benadrukt dat hij in België is sinds 2015, opleidingen heeft gevolgd, geïntegreerd is, werkbereid is, een familie- en privéleven heeft ontwikkeld in het Rijk, maar vooral ook de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren gelet op de situatie daar.

In essentie beperkt verzoeker zich hier tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag en zijn standpunt zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

In de mate dat verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en hij de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker werpt op dat niet alle elementen die hij in zijn aanvraag had ingeroepen in rekening werden gebracht. Verzoeker duidt evenwel niet op concrete wijze aan welke elementen ten onrechte niet in rekening zouden zijn gebracht. Verzoeker toont onbegrip voor de bestreden beslissing, maar maakt daarom nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij niet alle elementen in zijn geheel in overweging heeft genomen en de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Verzoeker laat na *in concreto* uiteen te zetten welke onderlinge verbanden er nog meer zouden zijn tussen de verschillende door hem aangehaalde elementen. Hij licht evenmin toe in welk opzicht de beoordeling van deze elementen in hun geheel ertoe zou leiden dat er in zijn hoofd buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde geen juist evenwicht heeft gevonden tussen het algemeen belang en het belang van verzoeker.

Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan die raken aan zijn belang en die volgens hem onvoldoende werden afgewogen tegen het algemeen belang. In het kader van zijn aanvraag heeft verzoeker niet gewezen op gezins- en of familieleden in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft gevoerd.

Verzoeker maakt geen gewag van concrete elementen die door de gemachtigde werden veronachtzaamd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker werpt op dat hij gedwongen werd uit Irak te vluchten omdat hij vervolgd werd door het leger en omwille van zijn geloofsovertuiging. Zelfs wanneer deze elementen reeds onderzocht werden kunnen deze elementen nog steeds een buitengewone omstandigheid vormen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting in het middel evenwel niet aannemelijk dat de motieven in de bestreden beslissing in verband met artikel 3 van het EVRM kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker brengt volgende motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen: *“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de algemene situatie in Irak (met name de volledig rechtsonzeker toestand van het volledige land, de op religieus fundamentalisme gesteunde bedreigingen, de afpersing, corruptie en omkoping die dagelijkse praktijk zouden zijn in alle geledingen van de maatschappij en die een rustig en vreedzaam leven in Irak onmogelijk zouden maken, waar de rechten op verdediging op flagrante wijze geschonden zouden worden, waar de interreligieuze tegenstellingen en bijhorend fundamentalisme zouden blijven overheersen, waar er een staat zou heersen van algemene rechtsonzekerheid zelfs rechteloosheid en waar de individuele veiligheid niet verzekerd zou kunnen worden). Echter, deze verwijzing naar de toestand in Irak vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Uit de laatste beslissing van het CGVS dd. 07.10.2019 blijkt bovendien dat: “(...) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon (...). Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.09.2020. Verzoeker haalt hier ter ondersteuning van zijn aanvraag elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. In deze beslissing van het CGVS werd specifiek onderzoek gevoerd naar zijn vluchtrelaas en naar de invloed van de algemene (veiligheids)situatie in Irak op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat het CGVS heeft beoordeeld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Irak, maakt een weerlegging uit van zijn*

bewering dat hij omwille van de algemene (veiligheids)situatie in Irak bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.”

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN